

אריה פרל

מעל פני השטח

אריה פרל מציג לצופה עבודת שטח. הוא מעלה מעל פני השטח דימויי פנים. הוא משטח את הדימויים על משטח הציור לצורות קווים כתמים מייצר חלוקת שטח. על פי צורות ספק גיאומטריות ספק אמורפיות. בקווי מתאר וכתמי צבע. והופך את דימויי הפנים לתיאטרון צבעוני גרוטסקי שיש בו ממין ההומור, הציניות והרצינות.

הפנים, אותם מעלה פרל אל פני השטח על פורמטים גדולים מאד בצבעים טהורים מוגדרים ואטומים, הם התירוץ והטריגר להפקת הציור. זאת תוך שהוא מנהל בקריצה מודעת שיח עם יוצרים קאנוניים כמו פיקאסו, פרננד לז'ה, חואן מירו, אמיל נולדה ועוד. וכשם שמתנהל כאן דו שיח עם ענקי ציור שטבעו כתב יד אישי וסגנון, כך גם ובמקביל מתנהל השיח עם סגנונות ציור שונים. כל אלה יחד מייצרים את הסגנון ואת טביעת היד האישית של פרל עצמו. השיח שמהדהד מבין ציוריו אל יוצרים אחרים ואל סגנונות אחרים מעשיר את האמירה האישית של פרל עצמו.

העובדה שדימויים אלה מזכירים לצופה פנים, אינה אומרת שהצייר מתכוון לצייר דיוקן ריאליסטי שיש בו אמת צילומית. הפנים ואבריהם כמו אף, שפתיים, עיניים, שער אשר לעתים נמצאים בציור ולעתים נעדרים ממנו הם רק עוד נקודת ציון על מפת הציור, עוד מקום להציג צורה אשר מתכתבת עם צורה, ועם כתם ועם קו, על פני השטח ויוצרת מבנה ומחבר העומדים בזכות עצמם. דימויי הפנים בציור אינם ייצוג של המציאות, אלא דיאלוג עם המציאות והרחבתה. כמו משאיל פרל מהמציאות את המושג פנים, ואת המידע שיש לו, לנו, על פנים ועם צידה זו מפליג למסע הציור שלו עצמו, מייצר את מצע הציור שלו, בבחינת עוד הצעה של איך פנים יכולות להיראות בציור, ומה אומרות פנים אלה לעצמם פנימה, זה אל זה ואל הצופה. פנים של אף אחד, פנים של כל אחד.

באופן הומוריסטי שמודע לעצמו כצייר ומודע לציור, וכמי שידו נגעה כבר בציורי דיוקן ריאליסטיים מדויקים, שומר פרל על פיגורטיביות, ונע בין סוריאליזם פנטסטי מבחינת התוכן, לרמזים קוביזם, לפופ ארט ואופ ארט, לפוביזם, ויש שיאמרו אקספרסיוניזם מבחינת המבע והעזה. זה גם זה וגם זה, וגם אף אחד מהם לא. כך הופכת עבודתו להיות השפה הפרטית שלו. ציור של פנים, אשר פנים

רבות לו (בבחינת צדדים) על כל המשתמע - חזותית וגם תכניתית תבניות הפנים המציגות פרופיל וחזית במבט אחד, והציור הכחול, אשר גם נקרא כך, מתכתב באופן ברור וגלוי עם פיקאסו. הצורות האמורפיות המרחפות מהדהדות של חואן מירו, חלוקת השטח מנהלות שיח מרומז עם פרננד לז'ה, אוסף הדימויים שנראים כמסכות פוזלות לאמיל נולדה ואחרים, ורמיזות השפס מהדהדות אל סלוואדור דאלי. נראה שפרל מציג אוסף של פנים, המספרים סיפור לא רק על האדם אלא גם על אמנות.

פרל אינו מבקש ליצור אשליה של מצואות אלא שואב מהמציאות, מפרש ומביא אל המציאות תוצר חדש. בכך הוא מרחיב את תודעת המציאות ואת עולם הנראה. דמויותיו, מביעות ספק שמחות ספק עצובות, לעתים הן מתגלות כקבוצת מסכות, לעתים הן מזכירות דמויות מתוך סרטי אנימציה, לעתים דמויות חסרות שבהן הצופה מוזמן להמשיך את הציור בדמיונו. כל אלה על פורמטים גדולים שבהם דימויים פיגורטיים המפרשים באופן גרוטסקי פני אדם, הופכים להיות פני השטח. שטח רווי צבע וצורה, רווי מבע ומבט, רווי סמלים ותנועה. קרקס חזותי המציג הסמלה של דמות האדם, פניו, כמקור לא אכזב לווריאציות אין סופיות של פנים על פנים, בתוך פנים, עם פנים, בחגיגה צבעונית דו ממדית.

פרל צייר מיומן מאד, רב גוני, בעל יכולת מופלאה ליצור בסגנונות שונים. גוף עבודות אלה העוסק בדימויי פנים, בטכניקת שמן על בד, מצליחים לעורר בצופה שאלות כגון, מה אומרות הדמויות האלה זה לזה במערבולת הפנים, או בפזל הפנים שנמצא שזור אלה באלה על מצע אחד? או מה אומרת הדמות לעצמה כאשר היא מוצגת לפני הצופה על כל פניה וצדדיה על מצע אחד? או מה אומר הצופה לעצמו על דמות המביטה אליו דרך חסרונה? על גבול האניגמה מצליח פרל ליצור בצופה תחושה שנעה בין כאוס לסדר, בין עליזות קרקסית תיאטרון החיים לבין שאלות אולי קיומיות.

פרל לא מצייר אנשים במובן שאנו מכירים אנשים, גם לא דיוקן במובן שאני מתייחסים לדיוקן. פרל משרטט דיוקנו של צייר המשתמש בפני אדם כמניע וכמנוע ליצירת ציור, גלריית ציורים אשר פנים רבות להם.

ד"ר נורית צדרכובים

